

KESHILLI I EUROPËS
GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I KATERT
ÇËSHTJA PUTO DHE TË TJERË KUNDËR SHQIPËRISË

(Ankimi nr. 609/07)

VENDIM
STRASBOURG
20 korrik 2010

Ky vendim do të marrë formë të prerë në rrethanat e parashikuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund t'i nënshtrohet rishikimit redaktues.

Në çështjen Puto dhe të tjerë kundër Shqipërisë,
Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Katërt), e mbledhur si një Dhomë e përbërë nga:

Nicolas Bratzxa, Kryetar

Lech Garlicki,

Iovanni Bonello,

Ljiljana Mijovic

Paivi Hirvela,

Ledi Bianku,

Nebojsa Vucinic, gjyqtarë

Dhe Fatos Araci, Zëvendës Regjistruer i Seksionit,

Pasi shqyrtoi në seancë me dyer të mbyllura më 29 qershor 2010

Shpall vendimin e mëposhtëm, që u miratua në këtë datë:

PROCEDURA

1. Çështja lindi mbi bazën e një aplikimi (nr. 609/07) kundër Republikës së Shqipërisë, drejtuar Gjykatës në bazë të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave dhe Lirive Themelore të Njeriut ("Konventa") nga gjashtë shtetas shqiptarë, Z. Refat Puto, Zj. Violeta Puto, Zj. Saime Puto, Z. Pandi Allabashi, Zj. Ermira Allabashi dhe Zj. Roza Allabashi ("aplikantët"), më 16 nëntor 2006.
2. Aplikantët përfaqësoheshin nga Zj. S. Puto, avokate në Tiranë. Qeveria Shqiptare ("Qeveria") përfaqësohej nga Agjentja e atëhershme e saj, Zj. S. Meneri.
3. Aplikantët pretendonin se kishte pasur shkelje të Nenit 6 § 1 të Konventës për sa i përket kohës së gjatë të mosekzekutimit të një vendimi gjykatë të formës së prerë. Ata mbështeteshin edhe në nenin 13 lidhur me nenin 6 § 1 të Konventës për sa i takon mungesës së mjeteve ligjore efektive dhe nenit 1 të Protokollit Nr. 1 të Konventës për sa i takon ndërhyrjes disproporcionale në të drejtën e tyre të pasurisë.
4. Më 14 shkurt 2008, Kryetari i Seksionit të cilit iu caktua çështja, vendosi të njoftojë Qeverinë për aplikimin. Në bazë të dispozitave të Nenit 29 § 3 të Konventës u vendos të

shqyrtohen meritat e aplikimit, në të njëjtën kohë me pranueshmërinë e tij.

5. Më 24 korrik 2008 Kryetari i Seksionit vendosi, në bazë të Rregullit 38 § 1 të Rregullave të Gjykatës, se komentet e Qeverisë nuk duhet të përfshihen në dosjen e çështjes për shqyrtim nga Gjykata, sepse janë dorëzuar pas afatit kohor dhe nuk ishte bërë as kërkesë për zgjatjen e këtij afati kohor, as u dha ndonjë arsye nga Qeveria për mosrespektimin e afatit kohor.

6. Më 2 shtator 2008 aplikantët paraqitën komentet e tyre, së bashku me pretendimet për kompensim të duhur, të cilave Qeveria iu përgjigj.

FAKTET

1. RRETHANAT E ÇËSHTJES

7. Aplikantët kanë lindur në vitet 1930, 1933, 1928, 1925, 1957 dhe 1959 përkatësisht dhe jetojnë në Shqipëri dhe Austri.

A. Kthimi i pronës dhe shpërblimi i dëmeve

8. Më 22 qershor 1994 Komisioni i Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (“Komisioni”) u njohu aplikantëve titullin e pronësisë të një parcele toke dhe të një ndërtese në këtë tokë. Meqenëse punimet e ndërtimit, të cilat kishin filluar në një datë të paspecifikuar para vitit 1990, nuk ishin përfunduar, ndërtesa ishte bërë e pabanueshme. Për këtë arsye, Komisioni u caktoi aplikantëve edhe shpërblim dëmi në shumën 997,230 lekë shqiptare (“lekë”).

9. Aplikantët e kontestuan shumën e shpërblimit të dëmit të caktuar nga Komisioni. Më 14 mars 1995 Gjykata e Rrethit e Sarandës, mbështetur në një raport të ekspertit, u caktoi aplikantëve shpërblim dëmi në shumën 4,600.000 lekë, rreth 33.065 euro. Ky vendim mori formë të prerë më 14 prill 1995.

10. Në një letër të datës 11 nëntor 1998, Ministri i Financave i informoi aplikantët se duheshin nxjerrë udhëzime të përbashkëta nga Ministria e Financave dhe Ministria e Drejtësisë lidhur me ekzekutimin e vendimeve gjyqësore që kishin ndikim në buxhetin e shtetit.

11. Më 25 maj 2000 Gjykata e Rrethit Sarandë lëshoi një urdhër ekzekutimi në lidhje me vendimin e saj të vitit 1995.

12. Në një letër të datës 5 korrik 2000 Ministria e Financave informoi aplikantët se ata duhej të kompensoheshin me obligacione shtetërore.

13. Në një letër të datës 7 nëntor 2002, Z. Refat Puto i kërkoi Zyrës së Përmbarrimit të Sarandës të ekzekutojë vendimin e Gjykatës së Rrethit.

14. Në përgjigje të letrës së aplikantit, Drejtori i Përgjithshëm i Përmbarrimit në Ministrinë e Drejtësisë i kërkoi Përmbarrimit të Sarandës më 16 shkurt 2002 të ekzekutonte vendimin e Gjykatës së Rrethit. Më 7 prill 2004, Zyrës së Përmbarrimit në Sarandë iu dërgua një letër e ngjashme nga Drejtoria e Përgjithshme e Përmbarrimit.

15. Më 22 tetor 2005 dhe 3 mars 2006 aplikantët i dërguan dy letra Ministrisë së Drejtësisë. Asnjë përgjigje nuk u dërgua deri në datën kur aplikantët iu drejtuan kësaj Gjykate.

B. Transferimi i pronësisë së pasurisë

16. Në komentet e tyre për pretendimet e aplikantëve për kompensim të duhur, Qeveria parashtrioi se më 25 prill 2002 aplikantët e kishin shitur parcelën e tokës dhe ndërtesën tek persona të tretë. Në mbështetje të kësaj u paraqit kontrata e shitblerjes e lidhur me akt noterial.

17. Me një letër të datës 4 korrik 2008, Zyra Vendore e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme Sarandë vërtetoi se prona e aplikantëve u ishte transferuar personave të tretë si rrjedhojë e kontratës së shitblerjes të datës 25 prill 2002.

II. E Drejta e brendshme përkatëse dhe praktika

18. E drejta e brendshme përkatëse dhe praktika është përshkruar hollësisht në çështjen Gjyli kundër Shqipërisë, nr. 32907/07, §§ 19-27, 29 shtator 2009, dhe në çështjen Qufaj Co. Shpk kundër Shqipërisë, nr. 54268/00, §§ 21-25, 18 nëntor 2004.

E DREJTA

I. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

19. Aplikantët u ankuan se koha e gjatë e mosekzekutimit të vendimit të Gjykatës së Rrethit të datës 14 mars 1995 kishte shkelur “të drejtën për t’ju drejtuar gjykatës” sipas nenit 6 § 1 i cili, në pjesën përkatëse, shprehet kështu:

“Në vendosjen e të drejtave dhe detyrimeve civile të tij ... çdo njeri gëzon të drejtën e një seance gjyqësore ... të paanshme brenda një kohe të arsyeshme ... nga [a] një gjykatë...”

A. Pranueshmëria

20. Në komentet e mëtejshme të saj ndaj pretendimit të aplikantëve për kompensim të duhur, Qeveria parashtrroi se aplikantët nuk kishin bërë të ditur as në aplikimin e tyre, as një komentet e tyre faktin se ata ua kishin shitur pronën personave të tretë në vitin 2002. Sipas pikëpamjes së saj, ky mosdeklarim kishte rëndësi në çështjen nëse aplikantët duhej të vazhdonin të ishin “viktima” brenda kuptimit të nenit 34 të Konventës.

21. Më tej Qeveria deklaroi se aplikantët e kishin paraqitur aplikimin e tyre në gjykatë përtej afatit kohor të parashikuar në nenin 35 § 1 të Konventës, që, për mendimin e saj, fillonte nga momenti kur ata e kishin shitur pronën e tyre.

22. Gjykata kujton që koncepti i “viktimës” duhet interpretuar si koncept autonom dhe pavarësisht nga konceptet e së drejtës së brendshme (shih A.P.C.A, L.P.C.A., Abid dhe 646 të tjerë kundër Rumanisë (vendim) nr. 34746/97, 10 korrik 2001). Fjala “viktimë” në kontekstin e nenit 34 nënkupton personin e cenuar drejtpërdrejt nga veprimi ose mosveprimi në çështje, ku ekzistenca e shkeljes është e konceptueshme edhe në mungesë të dëmit (shih Amuur kundër Francës, 25 qershor 1996, § 36, Raportet e Vendimeve dhe Vendimeve 1996-III dhe Eckle kundër Gjermanisë, 15 korrik 1982 § 66, Seria A nr. 51). Më tej Gjykata vlerëson se çështja nëse një aplikant mund të pretendojë të jetë “viktimë” brenda kuptimit të nenit 34 të Konventës, nuk ka të bëjë me substancën ose përmbajtjen e së drejtës në fjalë, por vetëm me çështjen nëse lidhet me personin që mbështetet në të (Gayduk dhe të tjerë kundër Ukrainës (vendim), nr. 4552/69, 46099/99, 47088/99, 47179/99, 47177/99, 48018/99, 48071/99, 48580/99, 48624/99, 49426/99, 49426/99, 49426/99, 50354/99, 51934/99, 51938/99, 53423/99, 53424/99, 54120/00, 54124/00, 54136/00, 55542/00 dhe 56019/00, KEDNJ 2002-VI (ekstrakte).

23. Në rastin në fjalë, Gjykata vëren se caktimi i shpërblimit të dëmeve me vendim të Gjykatës së Rrethit të datës 14 mars 1995, i cili mori formë të prerë më 14 prill 1995, përbënte kompensim për amortizimin e ndërtesës së aplikantëve të ndodhur mbi tokën e rivendosur. Deri më sot ky vendim ka mbetur pa u ekzekutuar. Që aplikantët më vonë e shitën ndërtesën, pas këtij vendimi, kjo nuk e ndryshon të drejtën e mëparshme të tyre për kompensim të dëmit të shkaktuar në ndërtesën e tyre. Për rrjedhojë, ata mbeten viktimë të mosekzekutimit të atij vendimi. Për këtë arsye, gjykata e hedh poshtë kundërshtimin e

Qeverisë.

24. Për më tepër, meqenëse vendimi i Gjykatës së Rrethit të datës 14 mars 1995 ka mbetur i paekzekutuar deri më sot, shkelja e pretenduar është e vazhdueshme, kështu që rregulli gjyqësor nuk zbatohet (shih Bushati dhe të tjerë kundër Shqipërisë, nr. 6397/04, § 72, 8 dhjetor 2009).

25. Gjykata vlerëson se këto ankesa nuk janë në dukje të pabazuara brenda kuptimit të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër, ajo gjen se asnjë arsye tjetër për deklarimin si të papranueshme të këtyre ankesave nuk është vërtetuar dhe, për këtë arsye, ato janë të pranueshme.

B. Meritat

26. Parimet e përgjithshme sipas nenit 6 § 1 të Konventës lidhur me mosekzekutimin e një vendimi gjyqësor të formës së prerë janë parashtruar në çështjen Qufaj Co Shpk kundër Shqipërisë, nr. 54268/00, § 38, 18 nëntor 2004.

27. Gjykata vëren se vendimi i Gjykatës së Rrethit të datës 14 mars 1995 ishte i formës së prerë dhe detyrues dhe se deri më sot nuk është ekzekutuar.

28. Po kështu, Gjykata vëren se shkeljet e nenit 6 § 1 të Konventës në rastet që ngrenë çështje të ngjashme me ato në këtë çështje (shih, për shembull, Gjyli kundër Shqipërisë, nr. 32907/07, §§ 43-47, 29 shtator 2009, dhe Qafaj Co. Shpk cituar më lart, §§ 39-45). Ajo nuk sheh asnjë arsye që të largohet nga ato konstatime në këtë çështje.

29. Duke pasur parasysh ligjin e saj procedural në lidhje me këtë çështje, Gjykata gjen se mosekzekutimi nga autoritetet vendore të vendimit të datës 15 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit në favor të aplikantëve ka cenuar thelbin e së drejtës së tyre për t'ju drejtuar gjykatës.

30. Për këtë arsye ka pasur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës.

II. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 13 LIDHUR ME NENIN 6 § 1 TË KONVENTËS

31. Aplikantët u ankuan në bazë të nenit 13 të Konventës për mungesën e mjeteve ligjore të brendshme efektive për sa i përket mosekzekutimit të vendimit të datës 14 mars të Gjykatës së Rrethit.

Neni 13 i Konventës parashikon që:

“Çdo njeri të cilit i janë shkelur të drejtat dhe liritë të parashikuara në Konventë, duhet të ketë mjete ligjore efektive para një autoriteti kombëtar, pavarësisht se shkelja është kryer nga persona që veprojnë në cilësi zyrtare.

A. Pranueshmëria

32. Gjykata vlerëson se kjo ankesë nuk është në dukje e pabazuar brenda kuptimit të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër, ajo konstaton se kjo ankesë nuk është e papranueshme për ndonjë arsye tjetër. Prandaj ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Meritat

33. Gjykata vëren se Qeveria nuk e përmendi ekzistencën e mjeteve ligjore të brendshme efektive për ekzekutimin e një vendimi gjyqësor të formës së prerë. Për më tepër, në vendimin në çështjen Gjyli të cituar më lart, Gjykata konstatoi sa më poshtë për sa i përket efektivitetit të një mjeti ligjor kushtetues për mosekzekutimin e një vendimi gjyqësor të formës së prerë.

“58. Gjykata vë re se vendimet e Gjykatës Kushtetuese (shih paragrafët Error! Reference source not found.–Error! Reference source not found. më lart) njohën se ka një shkelje të së drejtës së ankuesit për akses në gjykatë lidhur me moszbatimin e vendimeve të

gjykatave së brendshme. Gjithsesi, gjetjet e tyre ishin deklaruese në kuptimin që Gjykata Kushtetuese nuk ofroi ndonjë dëmshpërblim efektiv. Më specifikisht, ajo nuk dha ndonjë dëmshpërblim për dëme materiale e jo-materiale, dhe as që mundi të ofrojë një perspektivë të qartë për të parandaluar një shkelje të pretenduar ose vijimësinë e saj.

59. Për më tepër, Gjykata vë re se veprimet e përmbauesit nuk ishin efektive në rastin në fjalë. Plus, Qeveria nuk konsideroi praninë e ndonjë mase alternative parandaluese, e cila, në rrethanat e kësaj çështje, do t'i ishte ofruar ankuesit.

60. Gjykata arrin në përfundimin se, si rrjedhim, ka shkelje të Nenit 13 në lidhje me Nenit 6 § 1 të Konventës.

34. Gjykata nuk sheh arsye të arrijë në ndonjë përfundim të ndryshëm në rrethanat e kësaj çështjeje, të cilat janë të ngjashme me ato të çështjes Gjyli. Aplikantët nuk kishin asnjë mjet ligjor për të parandaluar vazhdimin e shkeljes së të drejtave të tyre të garantuara në nenin 6 § 1 të Konventës, ose të merrnin kompensimin që u ishte caktuar.

35. Për rrjedhojë ka pasur shkelje të nenit 13 lidhur me nenin 6 § 1 të Konventës.

III. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR. 1 TË KONVENTËS

36. Aplikantët u ankuan se kishte pasur shkelje të së drejtës së tyre për gëzim të qetë të pronave, të garantuar nga neni 1 i Protokollit Nr. 1 të Konventës, për shkak të mosekzekutimit të vendimit të datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit. Neni 1 i Protokollit Nr. 1 të Konventës parashikon kështu:

“Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit të qetë të pronave të tij. Askush nuk duhet të privohet nga pronat e tij përveç se në interes publik dhe në bazë të kushteve të përcaktuara me ligj dhe me parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare.

Megjithatë, dispozita e mësipërme nuk e cenon në asnjë mënyrë të drejtën e një shteti të zbatojë ato ligje që gjykohen të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pronës në pajtim me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagimin e taksave ose të kontributeve të tjera apo dënimeve.”

A. Pranueshmëria

37. Gjykata vlerëson se kjo ankesë nuk është në dukje e pabazuar brenda kuptimit të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër, ajo konstaton se kjo ankesë nuk është e papranueshme për ndonjë arsye tjetër. Prandaj ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Meritat

38. Gjykata rithekson se një “pretendim” mund të përbëjë një “pronë” në kuptimin e nenit 1 të Protokollit Nr. 1 të Konventës, nëse vërtetohet në mënyrë të mjaftueshme se është i ekzekutueshëm (shih Rafineritë Greke Stran dhe Stratis Andreadis kundër Greqisë, vendim i datës 9 dhjetor 1994, Seria A nr. 301-B, f. 84, § 59).

39. Vendimi i datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit u ofroi aplikantëve një pretendim të ekzekutueshëm për kompensim të dëmit të ndërtesës së tyre. Vendimi mori formë të prerë më 14 prill 1995.

40. Gjykata kujton ligjin procedural të saj që pamundësia e një aplikanti për të siguruar ekzekutim të një vendimi të formës së prerë në favor të tij, përbën ndërhyrje në të drejtën e gëzimit të qetë të pronave, siç përcaktohet në fjalinë e parë të paragrafit të parë të nenit 1 të Protokollit nr. 1 (shih, ndër autoritetet e tjera, Burdov kundër Rusisë, nr. 59498/00, § 40, KEDNJ 2002-III).

41. Në këtë rast Gjykata vlerëson se pamundësia e aplikantëve për të siguruar ekzekutim të vendimit të formës së prerë në favor të tyre përbënte ndërhyrje në të drejtën e gëzimit të

qetë të pronave të tyre, brenda kuptimit të nenit 1 të Protokollit nr. 1. Duke mos zbatuar vendimin e datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit, autoritetet kombëtare i kanë penguar aplikantët të marrin paratë të cilat ata i gëzonin për shkak të një vendimi res judicata në dobi të tyre. Qeveria nuk ofroi ndonjë justifikim objektiv për vonesën në ekzekutimin e vendimit të gjykatës vendore.

42. Si përfundim, ka pasur shkelje të nenit 1 të Protokollit Nr. 1.

IV. ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

43. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Në rast se Gjykata konstaton se ka pasur shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj, dhe nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese në fjalë lejon vetëm dëmshpërblim të pjesshëm, Gjykata i ofron palës së dëmtuar, nëse është e nevojshme, kompensim të duhur.”

A. Dëmi

44. Aplikantët kërkuar 61,036 euro në lidhje me dëmin monetar, që përbëhej nga shuma e caktuar nga vendimi i datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit dhe humbja e interesit bankar, duke supozuar që paratë do të ishin depozituar në një llogari kursimi. Ata kërkuar 10,000 euro për dëmin jomonetar.

45. Qeveria i kundërshtoi pretendimet e aplikantëve.

46. Gjykata vlerëson se në rrethanat e kësaj çështjeje, pagesa e shumë të shteti u detyrohet aplikantëve në bazë të vendimit të formës së prerë të datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit, do t'i kthente aplikantët sa më shumë të ishte e mundur në situatën në të cilën do të kishin qenë sikur autoritetet kombëtare ta kishin ekzekutuar vendimin.

47. Për rrjedhojë, Gjykata vëren se shuma e caktuar nga autoritetet kombëtare ishte 4,600,000 lekë, afërsisht 33,065 euro. Ajo vëren më tej se mospagesa për një kohë të gjatë e shumë të caktuar nga gjykata vendore dhe vitet e pasigurisë sigurisht duhet t'u kenë shkaktuar aplikantëve dëm monetar që, të paktën pjesërisht, duhet kompensuar. Gjykata e vlerëson të arsyeshme se ata do të kishin tentuar ta investonin shumën e parave të caktuara më 14 mars 1995 (shih, mutatis mutandis, Prodan kundër Moldavisë, nr. 49806/99, §§ 71-75, KEDNJ 2004-III (fragmente)).

48. Për sa i takon dëmit jomonetar, Gjykata pranon se aplikantët vuajtën shqetësim që do të ishte shmangur në rast se autoritetet do ta kishin ekzekutuar vendimin e formës së prerë.

49. Duke bërë vlerësimin e saj në baza të barabarta, siç kërkohet nga neni 41 i Konventës, Gjykata u cakton aplikantëve shumën e përgjithshme prej 65,000 eurosh për dëmin monetar dhe jomonetar. Kjo shumë do të shndërrohet në monedhën vendase të shtetit të paditur me kursin e këmbimit të zbatueshme në datën shlyerjes.

B. Kosto dhe shpenzimet

50. Aplikantët kërkuar 3,670 euro për shpenzimet e pësuar para kësaj Gjykate. Ata paraqitën një faturë të vetme që përmbante një pasqyrë të hollësishme të shpenzimeve të pretenduara të bëra.

51. Qeveria i kundërshtoi shpenzimet e aplikantëve, sepse ata nuk kishin paraqitur fatura për çdo zë të shpenzimeve që pretendohet se ishin bërë.

52. Gjykata vëren se çështja nuk ishte e ndërlikuar. Duke pasur parasysh të dhënat e pretendimit të paraqitur nga aplikantët, Gjykata u cakton atyre, për procedimin e çështjes në Strasburg, shumën e 2,000 eurove.

C. Interesi i munguar

53. Gjykata vlerëson të përshtatshme që interesi i munguar duhet të bazohet në normën marginale të interesit të huas të Bankës Qendrore Evropiane, së cilës i duhen shtuar tre pikë përqindjeje.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA NJËZËRI

1. E shpall aplikimin të pranueshëm.
2. Vendos se ka pasur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës për shkak të mosekzekutimit të vendimit të datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit;
3. Vendos se ka pasur shkelje të nenit 13 lidhur me nenin 6 § 1 të Konventës për sa i përket mungesës së mjeteve ligjore të brendshme efektive lidhur me mosekzekutimin e vendimit të datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit;
4. Vendos se ka pasur shkelje të nenit 1 të Protokollit nr. 1 të Konventës për shkak të mosekzekutimit të vendimit të datës 14 mars 1995 të Gjykatës së Rrethit;
5. Vendos
 - (a) se shteti i paditur duhet t'u paguajë aplikantëve, brenda tre muajve nga data në të cilën vendimi merr formë të prerë sipas nenit 44 § 1 të Konventës, shumat e mëposhtme, që duhet të shndërrohen në monedhën vendase të shtetit të paditur me kursin e këmbimit të zbatueshëm në datën e shlyerjes:
 - (i) 65,000 (gjashtëdhjetë e pesë mijë) euro, plus çdo taksë që mund t'u faturohet, për dëmin monetar dhe jomonetar;
 - (ii) 2,000 (dymijë) euro plus çdo taksë që mund t'u faturohet, për shpenzimet e kryera.
 - (b) që nga skadimi i afatit tre-mujor të lart-përmendur deri në momentin e pagesës mbi shumat e mësipërme, të paguhet interes i thjeshtë i cili duhet të jetë i barabartë me normën marginale të interesit të huas të Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës në fjalë, plus tre pikë përqindjeje;
6. Rrëzon pjesën tjetër të pretendimit të aplikantëve për kompensim të duhur. Përpiluar në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 20 korrik 2010, në bazë të Rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullave të Gjykatës.

Fatos
Zëvendës
(nënshkrimi)

Araci

Regjistrues
(nënshkrimi)

Nicolas

Bratza
Kryetar